بسم الله الرحمن الرحیم

یادونه او دردونه

شاعر

جاوید احمدزی

خپرندوی

پخپله شاعر

چاپکال

۱۳۹۳ل

چاپشمېر

۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی

اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۶۳۹۳۸۳

ډیزاین

سیین سهار

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې او قدرمنې مورکۍ ته!

شاعري ته اړ شوی احمدزی

دا دستور دی چې له درده زګېروي خېژي
ګينې ښــــه و د رحمان له شاعـــــرۍ

احمدزی غريب خو شاعر نه دی
مساپر دی چه دا کار او بار کړي

کله کله شاعري د هغه درمل په څېر شي، چې که زخم سوځوي، نو رغوي يې هم، رحمان بابا شاعري د درد زېږنده بولي او حميد بابا د زړه خوناب او دمړي له خولې ختلی دم.

اروا پوهنه بل چا ته په زړه کې د هغو پرتو افکارو، اندېښنو او غمونو بيانول، چې د انسان د ازار او ازيت لامل ګرځي، له زړه نه ددغه ځوروونکي او سوزوونکي بار د کوزولو ښه وسيله ګڼي.

ډېری هغه خلک، چې له خپل دردېدلي او ټپي زړه د دردونو د څړيکو د کرارولو او درملنې بله لار نه مومي، نو شاعرۍ ته مخه کوي، د خپل زړه د غمونو او احساساتو پر سګروټو د هنر سرې زمزمينې اوبه شيندي او تاو يې د شعر له اسويليو بهر راوباسي.

ښاغلي جاوېد احمدزي هم همدغو غمونو، اندېښنو، احساساتو، افکارو، خيالونو، يادونو او خاطراتو پکو کړی او دا چې بله لار يې نه ده موندلې، نو شاعرۍ ته اړ شوی دی.

احمدزی د بلجيم د پرمختللي هېواد په اسمانڅکو، نڅاځايونو، ګلبڼونو، ګلکځونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رنگینو واټونو او محلونو کې هم ځان یوازې احساسوي، په زړه کې یې د جنګ ځپلي هېواد اوجګړو ځپلو بېوزلو هېوادوالو مینه او یادونه څپې او غورځنګونه وهي او په سترګو کې یې په کلي کې د پاتې شوې معشوقې او د خپل کلي د خړو کوڅو، خړکیو کورونو او خړکیو جوماتونو خړکي تصویرونه رغړي، همدغه خیالونه او یادونه یې احساس تخنوي او شعر لیکلو ته یې اړباسي.

پرون مې د جومات پېتاوی رایاد شو
قسم چې لاترواسه مې خوږېږي زړه

هغه ته د بهرنیو ملکونو عشرتونه، مستۍ او نڅاګانې خوند نه ورکوي، په دغو عشرتونو کې ګډون او پکې د خپل فرهنګ او کلتور هېرول د ځان لپاره عار ګڼي او نورو ته هم ددغو ارزښتونو د نه هېرولو سپارښتنه او لارښوونه کوي.

مــــکړه د پردو خویونه یاره بې پښتو به شــــی
زده د کړل عجب چلونه یاره بې پښتو به شی

زه او تــــــه پښتانه یو او پښتانه به یادیـــــــږو
خیر که دې ولید ملکونه یاره بې پښتو به شی

او یا داچې:

نه مې ارام شته نه مې قرار شته
نه مې خزان شته نه مې بهار شته
په غمونو کې ډوب یم ډوبیږم
نه مې هېواد شته نه مې ګلزار شته

زموږ ځینې هېوادوال چې کله بهرنیو هېوادونو ته ولاړ شي، نو بیا هرڅه هېروي، شپه او ورځ له هرې روا او ناروا لارې یوازې او یوازې د پیسو ګټلو او زرو او شته و

ډېرولو لپاره هڅه او هاند کوي، له هیڅ روا او ناروا کاره مخ نه اړوي او خپل وقار او حیثیت د پیسو او زرو قرباني کوي، خو احمدزی داسې نه دی، هغه د ټولې نړۍ زر او زور، پانګه او شته د خپل حیثیت او وقار له یوې زرې سره هم نه برابروي او دا ټول ورته د «د سپي په مخ کې پراته هډوکي» ښکاري او په ډېر ویاړ وایي:

زر څه وي زور څه وي مال څه وي په عشق کې
نــــــادان نه یم چې دې څیزونو کې ورک شم

هغه که زر او زور هم غواړي نو د ځان لپاره نه بلکې «د دلبرو صدقې» او د خدای د مخلوق د خدمت، پالنې او ژغورنې لپاره یې غواړي.

احمـــــــــــــدزیه د مظلوم مرستې ته ورشه
اوس خو د قوم مشرتوب ستا په سر دی نن

احمدزی د «زه او زما ضمیر» تر سرلیک لاندې په یوه اوږد نظم کې له خپل فرهنګ، هېواد او هېوادوالو سره خپله رښتینې بې کچه مینه په ډېرو ساده، خو له احساسه ډکو ټکو کې څرګنده کړې، چې دلته یې د لیکنې اوږدېدو له امله راوستل اړین نه ګڼم، خو تاسې ښاغلي او اغلې لوستونکي یې په همدې ټولګه کې لوستلو ته رابولم.

که څه هم په دې ورځو کې زما یو ډېر نازولی او خوږ دوست د ناروغۍ له کبله د ژوند او مرګ د نرۍ پولې ترمنځ ترخې شېبې تېروي او دې اندېښنې زما د ذهن ټوله فضا نیولې، خو ځمکې ته مې د ښاغلي او منلي احمدزي صیب د غوښتنې د غورځولو جرات ونه کړ او د اندېښنو او ژور خپګان د سېلابي څپو په ناکرار حالت کې مې بیا هم د ښاغلي جاوېد احمدزي ددې ټولګې ټول شعرونه او نظمونه ولوستل.

داسې ښکاري، چې احمدزي د شعري تلازماتو او چوکاټونو ډېر خیال نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتلی یوازې هڅه یې کړې ده هرډول چې وي خپل درد او احساس د شعر په ژبه له خپلو لوستونکو سره شریک کړي، خپل افکار، احساسات او خیالات خپلې معشوقې، هېواد او هېوادوالو ته ورسوي او له دې لارې د مسافرۍ په دیار کې د خیال په جادویي ځواک هره شېبه خپل سر په هېواد کې د خپلې پاتې شوې معشوقې او خوږمنو هېوادوالو پر اوږدو کېږدي او خپل غمونه وژاړي.

که د ښاغلي احمدزي شعرونه د هنري معیار په دې تله وتلو، چې: «شعر په ژبه کې د پرتو احساساتو ترجماني ده»؛ نو د ښاغلي احمدزي ټول احساسات او افکار منلي، سپېڅلي او د قدرونې وړ دي، ځکه هغه تل د یو پرمختللي هېواد په خوندونو او مزو کې د هېواد او هېوادوالو د غمونو او اندېښنو پر سکروټو ناست، د خپل جانان تصویر یې مخې ته ایښی، خوبونه یې پرځان حرام کړي او تل یې له دغو غمونو له امله ژړلي دي.

زما پر هېواد باندې بل اور دی زه به څه خوب وکړم
نن ټول ژوندون راته پېغور دی زه به څه خوب وکړم

یا دا چې:

احمدزی به دې تصویر ته همیش ژاړي
قسم تل به یې په اوښکو صفایي کـړم

یا هم دا چې:

ای! د کلي اشنا ته نن په خندا شه
د ښار زخمونو ته مې یو څه دوا شه

لکه وړاندې چې مې وویل، ښاغلي احمدزي یا خو د خپلو افکارو او احساساتو د بیان او ارائې پروړاندې شعري اصول، تلازمات، چوکاټونه او اوسني معیارونه او غوښتنې په پام کې نه دي نیولي، بلکې هڅه یې کړې ده یوډول نه یوډول خپل افکار او خیالونه خپلو لوستونکو ته ورسوي، ځکه نو هغه په خپل شعر کې د

بدیعي اصولو او هنري ښکلاییزو تلازماتو پروا نه ده ساتلې او څه یې چې په زړه کې وو، په بشپړې رښتینولۍ یې په ساده او عامیانه ژبه لکه هندارو صفا صفا د خپلو لوستونکو مخې ته ایښي دي.

همدا لامل دی چې د ښاغلي احمدزي په ډېریو شعرونو کې د نورو برخو ترڅنګ شعري وزن او آهنګ هم ډېر نه دی ساتل شوی. د هغه ډېری شعرونه د بهرني وزن یعنې د څپو د شمېر له پلوه ډېره نیمګړتیا نه لري، خو د داخلي وزن یعنې د ویونو او کلماتو ترمنځ د آهنګین ترښت، سلاست، روانیت او همغږۍ له پلوه څه نا څه نیمګړتیاوې او ستونزې لري.

د هغه ځینې شعرونه داسې دي، چې که په یو بل ډول ولیکل شي یا څپې یې کمې یا زیاتې شي او تر پایه په هماغه وزن او آهنګ ولیکل شي، نو ښه شعرونه ترې جوړېږي، لکه دغه دغه شعر:

دغه درې په ډېر ورو ورو په کرار کرار خراب کړم
یــو دلدار دویم اغیار درېیم روزګار خراب کړم

که دا شعر داسې شي چې:

درېو ورو ورو کرار کرار خــــــراب کړم
دلدار، اغیار او بل روزګار خراب کړم

او تر پایه په همدې وزن او آهنګ ولیکل شي، نو زما په اند ښکلی شعر به ترې جوړ شي.

همداراز په ډېریو بیتونو کې که یې کلمې سره لږ وړاندې وروسته شي نو د بیت آهنګ او روانیت هم پخپله پرې سمېږي، خو ښاغلي احمدزي ډېر سر پرې نه دی خوږولی او یوازې یې د خپل فکر او احساس د لېږد او انتقالولو ډېر خیال ساتلی دی.

زه یې دلته یو څو بېلګې راولم او قضاوت تاسې ته پرېږدم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
نمرود د زمانې خو به رسوا کېږي

که دا بیت داسې شي، چې:

ابراهم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
خو نمرود د زمانې به رسوا کېږي

یا هم دا بیت:

ستا په حکم څوک پاچا شي، څوک گدا شي
هر یو ناشــــــــکر شي، ژر به فنا کېږي

که ددې بیت دویمه نیم بیتي هم داسې شي، چې:

چـــې ناشکر شي نو ژر به رســــوا کېږي
فکر کوم بیت به خپل وزن او آهنگ بیامومي

دا بل بیت هم وگورئ:

اې گـــــــریوانه په اوښکو دې لمدومه
زه لکه شبنم ستا په نصیب خور پروت یم

که داسې شي، چې:

لمدومه دې په اوښکو اې گریـــــــــوانه
لکه پرخه ستا پر بخت باندې خور پروت یم

نو فکر کوم سلاست او روانیت به پیدا کړي.
همداسې نورې ډېرې ښلگې یې په همدې ټولگه کې لوستلای شئ.
احمدزي صیب ته د لا ښکلې شاعرۍ په هیله!

عبدالغني (هاشمي)
د میدیوتیک افغانستان مرکزي دفتر – کابل
د ۱۳۹۲ لمریز کال د مرغومي ۲۵مه

حمد

چــې مـــې پـــه ژبـــه د اللّٰه(ج) ثنـــا کېـږي
لـویه ربــه هــر څــه ســتا پــه رضـا کېـږي

هغـه دم چـې پـه لوسـتل د پاک کـلام شـم
زړه مـې صفا شـی هـم روح مـې صفـا کېږي

تـه عالـم یـې تـه خـالق د ټـول جهـان یـې
زه عاصـي یـم، لـه مـا سـهوه، خطـا کېـږي

ابراهیـــم(ع) لـــره تـــا اور لکـــه د گـــل کـــړو
نمـــرود د زمانـــې خـــو بـــه رســـوا کېـــږي

د نـوح(ع) بېـړۍ پـه سـین کـې چـېرته ډوبېږي
پـــر ځمکـــه واړه د رب پـــه ســـلا کېـــږي

ستا په حکم څوک پاچا شي ،څوک گدا شي
هـــر یـــو ناشـــکر شـــي، ژر بـــه فنـــا کېـــږي

خدایه پـه نصیـب مـې د کعبـې دیـدار کـړې
پــه اخـــلاص بـــه مـــې قبـــوله دعـــا کېـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

لمبو سوی یم په غاړه د گور پروت یم
«د ایرو غوندې سپک شوی په اور پروت یم»

هم مې هلته هم مې دلته قدر نشته
یو د کفر بل د اسلام په تور پروت یم

پروت یم د غمې جال کې وینې مې څښې
بېچاره یم، مسافر یم سر تور پروت یم

ای گرېوانه په اوښکو دې لمدومه
زه لکه شبنم ستا په نصیب خور پروت یم

ځوانې مې د خارج کارونو وخوړه
لکه بې پلاره ماشوم په هر لور پروت یم

نه گودر شته نه د پیغلو شورماشور شته
ډېر وخت نه ارمانجن د هغه شور پروت یم

احمدزي ته په پښتو ښکنځلې وکړئ
زړه کې به وایم چې اوس په خپل کور پروت یم

غزل

نن مې بیا په هغې ښکلې لږ نظر شو
اف!عجب درد مې دننه په ځیگر شو

ستا له ښایست نه لمر سوزي سرې لمبې کړې
ماښام بیا د پورې غر شاته سنگر شو

عشق لکه د خس سپک کړمه، دروند پښتون وم
محبت مې زړه ته راتېر په هنر شو

دا ستا رنگین خیال چې ذهن ته راغی
دا زما وران غزل سم لکه گوهر شو

تا چې زما نوم په خپله خوله واخیست
بل اختر به څه کړم اوس په ما اختر شو

ستا په مخکې تنها دغه نه شم ویلی
تا سره مینه لرم راته لوی غر شو

احمدزیه راته ښکاري چې مین شوې
ستا ځای کور که نه په پښو کې د دلبر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ای! د کلي اشنا ته نن په خندا شه
د ښار زخمونو ته مې یو څه دوا شه

سپینه یې، سپینه وایې، سپینه یاري کړې
زه هم سپینه سپینه وایم چې زما شه

طالب به زه، آدم به زه، قیس به زه شم
ته ګل بشره، ته درخو، ته مې لیلا شه

لګه پتنګ چې اور کې سوځي غږ نکړي
داسې مې ژوند په پټه خوله زار له تا شه

د غرونو کاڼي ګاټي ستا مستي غواړي
په څېر د غرڅنۍ مسته بې پروا شه

یک تنها د چنار سیوري لاندې ناست یم
ستا دې قسم وي چې لږه را پیدا شه

د لرې ښار نه بیمار او ستړی راغلم
اوس دې غریب احمدزي ته مسیحا شه

غزل

ستا یادونو د عمرونو سودایي کړم
زما توبه ده که به بیا اشنایي کړم

سباناري کې مې غم خوراک څښاک شي
مینې څه عجب غمجن په سبایي کړم

نصیب کې مې دیدن نشته، مسافر یم
ډېر بیمار، رنځور دغه ستا جدایي کړم

دا لس دولس کاله مې بېلتون کې تېر شو
تر کومې به ستا د وصال ګدایي کړم

تا د پښتو رواج ته غاړه کېښوده
ما په زړه تیره کېښوده دانایي کړم

احمدزی به دی تصویر ته همېش ژاړي
قسم تل به یې په اوښکو صفایي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د عشق له بابه ساز کړم تل حرفونه
خاورې به مې زده شي د دنیا علمونه

زړه مې لکه د فلسطین ځمکه سوځي
اسراییل ودانوي په کې کورونه

ریبار هم په یو لیک څو څو کاله تېر کړي
د مېړي په اوږو بار زما خطونه

کله کله خو په سوچ کې داسې ډوب شم
لکه په ویښه چې څوک کوي خوبونه

دننه خوږ ځیګر مې لمبه لمبه شي
چې رایاد شي د ځوانۍ هغه وختونه

یا خو مې رنځ په قسمت دی نه رغېږم
یا خو زما د یارۍ نشته خوندونه

احمدزیه د غمونو ټېکه دار شوې
ته همېش لیکې له درده ډک شعرونه

غزل

چې ستا له مخه لرې شو نقاب دغه نن شپه
زما خراب خو شو خانه خراب دغه نن شپه

که غم دی که درد دی که زخم دی یا پرهار دی
دا همه به له زړه نه کړم ځواب دغه نن شپه

چې یار ته مخامخ شوم، داسې خوله خوله شوم
ته به وایې که پروت یم په پنجاب دغه نن شپه

رقیبان دې چیغې سورې کاندي پروا نکړم
خس اوخاشاک به ورک کاندي سېلاب دغه نن شپه

د هجران وچکالي ځپلی وم، ډېر تږی وم
د زړه دا سپېره دښته شوه سېراب دغه نن شپه

زاهده! زما او ستا حساب کتاب خو تل وي
بس د نننۍ شپې مکړه حساب دغه نن شپه

لکه لېوني سړي احمدزی بیا بیا وایي
زما خراب خو شو خانه خراب دغه نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیندی

د عمرونو عمرونو مساپر افغان دار ته خېژوي
ثومره اسانه بې پرسانه یو انسان دار ته خېژوي

د غرغرې رسۍ ته چې منصور غوندې په مینه ګوري
اې مرګیه! بیا سپین سری په سپین میدان دار ته خېژوي

جلاده! پام کوه چې په سپک نظر ورته ونه ګورې
ستاسو خپل مشران ستا په لاس ستاسو مهمان دار ته خېژوي

په ژړا له کور نه راوتی، په خندا ته روانېږي
ځار دې له خندا نه شم هغه په ما ګران دار ته خېژوي

چارواکو لږ شانته فکر وکړئ؛ دا نن چې اعدامېږي
داسې سوچ وکړئ لکه چې ستاسو سلطان دار ته خېژوي

وطن کې یې ماشومان وایي چې پلار به مو ژر راځي
خو څه پوهېږي چې د دوی د زړه ارمان دار ته خېژوي

احمدزیه تا خو د ښکلو پېغلو صفتونه کول
اوس سړی شوې اوس دې د ګل په شان خپلوان دارته خېژوي

غزل

دغه درې په ډېر ورو ورو په کرار کرار خراب کړم
یو دلدار دویم اغیار درېیم روزګار خراب کړم

د عشق په جوارۍ کې مې د ځوانۍ خوبونه بایلود
زه لا پوخ جوارګر نه وم، د مینې قمار خراب کړم

یو خو ته له ځایه ښایسته یې، بل لوڅ مخ ګرځې
ستا دغه کار دغه ادا دغه رخسار خراب کړم

بانه دې لکه ستنې د مفتون په زړه ښخېږي
توبه له دې خونخوارو سترګو چې دیدار خراب کړم

څه ښه متل دی (چې زور نه لرې برېت مه لویوه)
ومه کمزوری د زورورو ناتار خراب کړم

د یو یو بیت لپاره تل شپې راباندې سهار شي
بس دغسې شاعري دغسې اشعار خراب کړم

احمدزیه ګوره سم پښتون شه یا سم مین شه
چا ته کله پته ده چې کوم یو پرهار خراب کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې خواته راشي، زړه مې په دررزا شي
کله مې رضا شي، چې له ما جدا شي

اف! قاتل بانه دې بیا کوي قتلونه
جلادان خو تل مقتول لره سلا شي

مجنون به سل ځلې پر ما آفرین کړي
که یو ځل مې خبر د سر له غوغا شي

اې د جگو غرونو لېونی جانانه
لېوني به د ښار خلک په رښتیا شي

ستا په شونډو کې مسکا، سترگو کې حیا
زما ژوند ته دغه دوه خیزه بلا شي

مورې څه له سپېلني راته لوگي کړې؟
د عشق رنځ چېرته روغ په دم او دوا شي

ستا په ساده کتو په ساده خبرو
دا ساده احمدزی به اخر رسوا شي

غزل

زه چې ستا د زړه خان وم د زړه سره
ته مې ځان زه دې ځان وم د زړه سره

زمونږ د مینې مسته دنیاگۍ وه
ته پېغله وې، زه ځوان وم د زړه سره

ځیني وخت به مې منگي درماتول
لږ شوخ وم، لږ هم وران وم د زړه سره

له ما نه به زر زر مروره شوې
خو په تا باندې گران وم د زړه سره

دا اوس چې بې له یاره سودایي یم
کله په دغه شان وم د زړه سره

سږ کال احمدزی بې جانه غونډې دی
هغه تېر کال ستا جان وم د زړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تورن یم، ستا په تور ستا زړه له ما نه تور
ای د سترگو توره تورې خاورې به شم نور

خوني بڼو دې داسې چارې پر ما وکړې
لکه کافر لښکر چې وکړي د چا پر کور

د زړه خبرې په سترگو کې وي متل دی
په سترگو کې شرر گرځوم، په زړه کې اور

چې له ډېره ضده مخ پټ کړې په سالو کې
څوک کله کاندي په مین دومره ظلم زور

وی مې دا حال مې ولې هره ورځ بتر شي؟
وې یې چې ډېر ښه وشو، بند کړه دا شراوشور

په نن او سبا او بل سبا مې ژوند تېر شو
د ځوانۍ فصل مې آشنا وربېل په لور

احمدزیه آفرین شه په دې شوخ غزل
په سپینه بیره چې نه ډارېږي له پېغور

غزل

یوه نه دوه نه درې نه د ښکلو ډېرې کانې دي
د مینو وژلو ته بانو پسې بانې دي

دا مې د دلبر په مخ یو څو خالونه ښکارېږي
که په ازبکي ټیکله د خاشخاشو دانې دي

ستا خو زلفې د خیاله زنگېدې باد پرې بد نام شو
یا باد ته شې غصه یا ما ته، څومره دې مانې دي

زما فکرونه، زماخوبونه، زما ټول ژوندون
تا نه شي لوگي له تا ځار همدغه مې تالې دي

د میاشتو میاشتو د کلونو مساپره یاره
ځکندن ته مې راشه، نورې ختمې زمانې دي

احمدزیه ستا د لوکسو ښارونو سره څه کار ؟
تاسره دې جېب کې یواځې لس دولس انې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه او ځواب

ما ویل هو هو ظالمې څومره نازېږې؟
وی ها ها ته خو په مینه نه پوهېږې

ما ویل وېښتان مې په څه ژر ژر سپینېږې؟
وی په وچو لرګو لا ښه اور لګېږي

ما ویل پته دې راکړه، چېرته اوسېږې؟
وی د سپوږمۍ خور یم، ما ته نه رسېږې

ما ویل رنګ مې ولې هره ورځ زېړېږي؟
وی ته له ځایه ناروغ یې، تل چغېږې

ما ویل زړه مې صفا دی څه له ډارېږې؟
وی دروغ وایې، بېخي مې نه خوښېږې

ما ویل زه له تا ځار ته له چا ځارېږې؟
وی تا غوندې خوار د روپۍ دوه خرڅېږي

ما ویل احمدزی جیز کې پسه درلېږي؟
وی کوچی سړی یې، ته کله شرمېږې

غزل

د ملنګ په شان زه ښه یم د هر چا په مخ کې
لکه د غر مې کړی بخت بس د یو چا په مخ کې

نه پوهېږم چې حجره کې شمع ولې ژاړي
که له شرمه ویلې کېږي دا ستا په مخ کې

قلمه! نن دې بیا په رګ کې وینه بندېږي
د پښتو غزل به لیکې ته زما په مخ کې

ما ویل تر څو به د عشق اور پټ ساتم په زړه کې؟
وی داسې خبرې مکړه د دنیا په مخ کې

په پردي ملک کې خاني نه کېږي، دا متل دی
دغسې به ځان خان، خان کړې د لیلا په مخ کې

احمدزی کوچی سړی دی، صفا وینا کوي
ژبه یې بنده بنده شي د اشنا په مخ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثلوریزه

د رقیب په نرمه ژبه په نرمه وینا مه نازېږه
ګوره د ژمي په لمر د غلیم په خندا مه نازېږه

دا نن چې اشنا له اشنا سره خبرې نا اشنا کړي
د قصاب په اشنايي باندې ګرانه اشنا مه نازېږه

ثلوریزه

اوسپنه چې څومره ټکېږي، هغومره پخېږي
د پښتون بچي هروخت ورو، ورو میدان ته ګرمېږي

دښمن يې مدام پر مېنه ورشي خو دا يې هېرشي
هغه څوک چې اور ته نژدې کېږي اخر سوځېږي

غزل

سترګې نه پرانیزم، خوبونه په کې ساتم
ګله هره شپه ستا یادونه په کې ساتم

د کمیس پاس جېب مې چې زړه سره نژدې دی
یواځې د جانان خطونه په کې ساتم

ته به وایې زړه زما سمه خزانه ده
هر دهلېز کې رنګ، رنګ غمونه په کې ساتم

وی یې څه له دې سینه سوځي تل چغېږي؟
وی مې چې عاشق یم، اورونه په کې ساتم

د احمدزي اغزن ژوندون اغزنه برخه
خو ستا کمڅو ته به ګلونه په کې ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې ډېره يادېدې ما ويل خبر به دې واخلم
زما اوښکې بهېدې ما ويل خبر به دې واخلم

کابل کې سره هوا خېمو کې هلمندي ژړا
ثنگه واورې ورېدې ما ويل خبر به دې واخلم

غزلې به په ثېر د سپېلني درته لوگي کړم
کاش چې ته په گرمېدې ما ويل خبر به دې واخلم

ستا هغه دنگه ځواني، دنگه ونه، دنگه غاړه
اُف، بند په بند ماتېدې ما ويل خبر به دې واخلم

قسم چې پرون مې ډوډۍ ستوني نه نه تېرېده
سلگۍ مې نه درېدې ما ويل خبر به دې واخلم

احمدزيه تر ثو به د وير په ټغر ناست يې
ثه له يار نه شرمېدې ما ويل خبر به دې واخلم

سوالگره پېغله

يوه غريبه نجلۍ په مخه راغله
ته به وايې چې سپوږمۍ په مخه راغله

د مخ په ليدو مې سترگې برېښېدلې
قسم ما په زړه کې گوړې ماتولې

ځان ته مې ويل چې مين شوی ځوانه
مينې نه بغير زندگي شوه گرانه

ښکلې پېغله ورو راته په خندا شوله
خوړلو ته سمه لکه حلوا شوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای! د زړه سره ومنه سلامونه
حکم کوه پر ما څه دي ستا حکمونه

هغې هم په داسې شانتې ځواب راکړ
پرې شوي د ظلمونو ټول حساب راکړ

ويلې چې زه يتيمه پښتنه يمه
مجبوره يمه ، خو ډيره درنه يمه

زه هم تل د ناوېتوب ارمان کومه
تا غوندې هوس د يو جانان کومه

خو نن سوالګره يمه، خيرات غواړمه
له تا نه ستا د ځوانۍ ذکات غواړمه

که ته پښتون يې وچ مې د سترګو نم کړه
يو څو روپۍ راکړه، درد مې د نس کم کړه

غزل

زړه چې په درد شی خوبونه شي مرور
د عشق ښونځي کې درسونه شي مرور

د اوښکو په درياب کې مې د ژوند کښتۍ ډوبيږي
نور نو د صبر بندونه شي مرور

بازار ته چې لاړ شم د بورې په ځای مالګه راوړم
داسې سړي نه فکرونه شي مرور

تر څو به يخ وهلي اسوېلي ګوګل کې ساتم
اخر ستوني کې اهونه شي مرور

شاعري هم عجب کار دی کله ډېر څه وليکم
کله بيا ما نه شعرونه شي مرور

زما پر وطن يلغار دی دلته جنګونه دي
دا ځکه په مونږ ناتار دی دلته کانونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتون په سر گذار دی دلته چلونه دي
یو شوی ورته اغیار دی دلته لالونه دي

سینه د یتیم پرهار دی دلته ظلمونه دي
شهید شوی یې خوږ پلار دی دلته غمونه دي

څوک د لستوڼي ښامار دی دلته عیبونه دي
څوک غلط یا ډېر مکار دی دلته مکرونه دي

په تبر مات هر چنار دی دلته گلونه دي
د ښکاریانو جوړ ښه ښکار دی دلته سرونه دي

د کار په وخت کې بېمار دی دلته خوبونه دي
تش خبرو ته تیار دی دلته حرفونه دي

بس یو گرم د غم بازار دی دلته دردونه دي
د افغان په کې روزگار دی دلته سوچونه دي

اوس څه نا څه قوم بیدار دی دلته مېړونه دي
یو کرم د رب پکار دی دلته سوالونه دي

غزل

څه به وکاږم تعریف د شهلا سترگو
زه خو یې لوټلی یم د اشنا سترگو

درې څیزه زما دلېونتوب سبب شول
یو خال بل تور حجاب درېیم همدا سترگو

جانان د بام پر سر زه د ونې لاندې
په دا پټ پټ کتو کړمه رسوا سترگو

دا زرکه ده چې راځي که مې یار راځي
یا څه غلطي شوې ده له ما سترگو

د سترگو تور د سر وېښته مې سپین شول
اوس ارمان کوم د هغه بینا سترگو

احمدزی تل د اور په مجمر کې سوځي
بس راکړې مدام دغه سزا سترگو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر که نن هیڅ نه وایې سبا خو را ته ووایه
ای ! د زړه ارمانه ربښتیا خو را ته ووایه

زه به کچکول په غاړه درشم ستا تر دروازې
ته سالو کې څه په خندا خو را ته ووایه

عشق کې ورځ تر بلې خرابېږم رنګ مې زېړ دی
زما طبیبه څه دوا خو را ته ووایه

پوهېږم چې لاره کې لوی لوی ګړنګونه دي
ولې مې ړوند بولې بینا خو را ته ووایه

دلته بام ته ختل د سر خطر لري ګرانې
دېواله له شا نه اشنا خو را ته ووایه

احمدزی که اور کې سوځي بې پښتو به نشي
ستا چې نه خوښېږم صفا خو را ته ووایه

غزل

نن چې آشنا کوي نا آشنا خبرې
د ماشوم په شان کړې بې پروا خبرې

که زه خپله ژبه خپله مېنه ستایم
په تا ولې بد لګي ربښتیا خبرې

ما ته دا غلې شي ګوته تل په خوله ږدي
بس زړه کې مې پاتې شي بلا خبرې

جانان هر یو ته د زړه په غوږو غوږ و
یواځې یې نه منل زما خبرې

قلم مې له ګوتو نه ولېږي خوب راځي
سبا ته به کوو د سبا خبرې

د احمدزي په سینه کې ډېر، ډېر څه دي
کله شي هر چا ته د هر چا خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د وربځ زه یمه سرگردانه
کله دلته کله هلته بې مکانه

راغلم تر دې ښار په لټون د هغه یار
نښه یې دا چې ده مسته غزلخوانه

په تپوس پوښتنه لندن پیدا کېږي
ځکه خلک در روان دي انگلستانه

برخه کې مې تل د اشنا غمونه دي
اوس غم دې راته خوږ دی د زړه ارمانه

تا د مینې مانۍ جوړه کړه په هند کې
دلته جونگړو کې سل، سل شاه جهانه

مدام احمدزی ستا له دره تش لاس ځي
غریب باندې ته هېڅ نه شوې مهربانه

غزل

پر دغه ښار چې تېرېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي
ښکلي د هر چا خوښېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

شېرینو چې چیغه کړه د مومن خان په سترگو تیاره شوه
د شپې هر سړی ډارېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

د مینې سمندر کې چې سم ورگډ شي، بېلتون پرې راشي
له تندې بیا چغېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

یو د اشنا یاد دوهم د وطن باد درېیم غماز بدزاد
مساپر ته ټول یادېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

د ستنې له سوري نه تېرېدل خو د هر چا کار نه دی
عاشقي داسې سختېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

شاعري گوره څومره گران کار دی د زړه وینې وچوي
د غریب خونه ړنگېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

احمدزی پښتون وو، چې پښتنې ته یې د زړه حال وویل
بل ته یې سر نه ټیټېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا زما پر زړه داغونه ښایسته ښکاري
لکه ستا د مخ خالونه ښایسته ښکاري

څو ځلې وکړې وعده بیا ماته کړې وعده
د دروغجنې لفظونه ښایسته ښکاري

ما ته یار یو د پاسه سل کنځلې کړې
نوې یارې کې جنګونه ښایسته ښکاري

د شمعې په دود جانان تل سوځول کړې
د پتنګ برخه اورونه ښایسته ښکاري

لرې ژوند، لویه دښته او کچه غرمه ده
بیا هم د دوبۍ ښارونه ښایسته ښکاري

څه ستا یاد څه د چم ښایست څه د مور مینه
مسافرې کې یادونه ښایسته ښکاري

مونږ د پکتیا خلک له آره شاعران یوو
اوس د احمدزي شعرونه ښایسته ښکاري

څلوریزه

زه چې یوازې شم سوچونه ستا راشي
له خیاله یې شرمه خو بیا بیا راشي

نه ډارېږم له نار یا له داره څخه
بس پښتنې مخکې خوله په ما راشي

څلوریزه

قسمته ! دا مینه ده یا لېونتوب ځواب راکړه
ساده دی زما زړه چې کوي مینتوب ځواب راکړه

د عشق په مېچن کې یو ځل رېزه، رېزه شوی یم
که په ما پښتون کې نشته سړیتوب ځواب راکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مکـړه پـه مـړو سـترګو کتـل خـون بـه مـې شي درغـاړې
وژنـې مـې څـه لـه بـې اجـل خـون بـه مـې شي درغـاړې

لېمـو دې لـه کـاره ويسـتلی يـم بـس مـې تـور وه
جېب کې تل کرځوې کجل خون به مې شي درغاړې

پـه نـرۍ لاره چـې مـې نـرۍ مـلا پـه مخـه راغلـه
تېښـتې تـه بيـا کـوې تکـل خـون بـه مـې شي درغـاړې

مـا د هــجران درنــې څپېــړې پـر مـخ خوړلــې دي
شړې مې چم نه په کنځل خون به مې شي درغاړې

تشـه لاسـه تـه مـې دښـمن يـې جانـان ګـرم نـه دی
ځکه سپک يم په هر محل خون به مې شي درغاړې

کابـل کـې بـه هلـه د پښـتو قـدر يـو پـه سـل شي
کـه ښـکلي پوه شي په غـزل خـون بـه مې شي درغاړې

د احمــدزي بـه دا يــو څــو بيتونـه توپـان جـوړ کـړي
بس ته بس کړه دا غاښ چيچل خون به مې شي درغاړې

پردېسي ارمانونه

څــومره خونــد چــې يتــيم سره پــه ژړا ده
هســـې چېرتـــه اميـــر سره پـــه خنـــدا ده

زمـــا يـــواځې، يـــواځې ځـــان بهـــر دی
روح مې اوس، اوس هم په زړه کې د اسيا ده

زه موسـی خـان بـه څنګـه غـزني هـيره کـړم
هـــره تپـــه کـــې مـــې ګلمکـــۍ اشـــنا ده

ســـوالونه وګـــړئ پـــه زيـــارتو د وطـــن
دغـــه مېنـــه مـــو جنـــت پـــه دې دنيـــا ده

شـعر مـې ليکـل يـو دم راباندې سـبا شـو
ګـــوره پروانـــه تـــل پـــر شـــمع شـــيدا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د ښو په شان د غشي پر ما یلغار کړي
لکه ظالم پوځ د زړه پلازمېنه مې ناتار کړي

بورا به هغه دم د ګلانو طواف پرېږدي
که ما غوندې مینه د خوبانو په رخسار کړي

یو یې سترګې تورې بل یې رانجه کړه پرې پورې
نور وژلو ته د عاشقانو څه تلوار کړي

زه د ښکاري په دام کې پرېوتم بې خبره
د صیاد په دود اشنا د مفتون زړونو ښکار کړي

دا چې څومره غمونه پر ما باندې انبار دي
مینه کې پښتون یم، کنه غر خو هم هموار کړي

خلک مې بولي مجنون د عشق په کار او بار کې
پتنګان سوځېدلو کې د مینې اظهار کړي

د غزل په زده کړه کې زه لا بېخي ماشوم یم
د یار یادونه دي چې رنګین زما اشعار کړي

غزل

خلکو راشئ ما د یار کلي ته بوځئ
دغه ملنګ هغه خوار کلي ته بوځئ

د ګلانو چم کې چې اغزي لټوي
دا لېونی له دې ښار کلي ته بوځئ

ترڅو به بند یم د سرو زرو پنجره کې
مسافر خو هم یو وار کلي ته بوځئ

زه چې ځان ساتم له هر توفانه څخه
نن مې په غاړه کې دار کلي ته بوځئ

نور مو بهانې نه منم ژر شئ ژر شئ
احمدزی پر نړدې لار کلي ته بوځئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مظلومې چيغې

راشه چې څه غمونه سره شريک کړو
د قندهار يادونه سره شريک کړو

د شين اسمان تر لاندې د شنو فصلونو
هغه تېر وختونه سره شريک کړو

زما د ماشومې لورکۍ خوږه پښتو
اوس يې تش سوچونه سره شريک کړو

سپېره مخ يم د چورلکو په نڅا کې
بس خړ پړ رنګونه سره شريک کړو

تا چې تل ستاينه د ګودر کوله
لوټ شوي خيالونه سره شريک کړو

نه اورې د مظلوم فرياد ټول کاڼه دي
څو پاتې غږونه سره شريک کړو

د احمدزي مقصد پښتون ويښول دی
د ورورۍ لفظونه سره شريک کړو

بگتۍ (لوبه)

ټوله نړۍ ګوره د ژوندون په لاره تلوار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

کاغذ قلم خپل دښمن بولي
ډېران به تل ګلشن بولي
نور نيم، نيم؛ خو ځان يومن بولي
اغيار ته څه وايي نه پر تربور مدام يلغار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

تيارو کې له دنيا بې خبر
ظلمت کې له عقبا بې خبر
کلي خان له ګدا بې خبر
شتمن خاندي په غريبان ټيټ د نيکه وقار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

سفرونه د ټول جهان کا
غير ملکونه ډير ښه ودان کا
چې فکر يوسي بيا ارمان کا
اوس پر سر وهي لکه مچ د غلطۍ اظهار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هېواده

چې مې رایاد شي خپل وطن سوکه سوکه ژاړمه
لکه بلبل دبل گلشن سوکه سوکه ژاړمه

د بېلتون تناره کې په رنگ د ډوډۍ سوزم
اوس لوغړن یم پر سوختن سوکه سوکه ژاړمه

د یعقوب په شان تل یوسف، یوسف چیغې کړمه
بخت کې مو نشته دی دیدن سوکه سوکه ژاړمه

وربځو زما پر هېواد خیټې تشې نکړې
سپېره پاتې شو خوار چمن سوکه سوکه ژاړمه

سپینې واورې د سالنگ په قبر انبار غواړم
شناختې ته هم سپین کفن سوکه سوکه ژاړمه

نمرود لره ابراهیم، فرعون لره موسی وو
داسې به مات شي هر دښمن سوکه سوکه ژاړمه

که زما وینا ستا زړه کې مینه زیاته نکړه
بیا نه پښتون یم نه تورزن سوکه سوکه ژاړمه

غزل

تصور کې دی ستا تصویر خوږې پښتنې
زړه هم تا پسې زهیر خوږې پښتنې

غبرگې سترگې شولې لېچن په تمه تمه
کله ختمېږي دا شوگیر خوږې پښتنې

شوخه ځواني دې را نه جوړه کړه غزلبول
ماښام، ماښام کې شم دلگیر خوږې پښتنې

ستاسو مالت کې باران چې ته باران بولې
زما د اوښکو دی بهیر خوږې پښتنې

د پښتون ژبه، ژبه وي تر مرگه پورې
دا ژمنه ده د یو حقیر خوږې پښتنې

نه گورم مرات له یوائې پکې ته ښکارې
اوس بند یم د فکر په زنځیر خوږې پښتنې

د سوالگر سوال ومنه یا د زړه خبره
چې څه کېږي تن په تقدیر خوږې پښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یتیم اختر

نن مې ولید یو یتیم په بازار کې
وړوکی سوال ته وو ولاړ کتار کې

لوڅې پښې، ببرسر، تار تار کمیس
ښښېده د غټ هټۍ وال دربار کې

د کوچنیانو په ژبه پیل کړه وینا
هر یو لفظ یې زما زړه داغل په رښتیا

مورجانې را لېږلی یم ستا لور ته
که خیرات راکړې یوسمه خپل کور ته

وږې خور مې را نه غو شتې ګوډۍ ده
پر دغه ځېل خو پاتې له ډوډۍ ده

یو وروړک لرم هغه هم ژاړي
اختر اختر وایي څه پیسې غواړي

د دوکاندار خو ښه بازار ګرم و
چیغو ته د یتیم چېرته زړه نرم و

څه شتمن خلک ورته راغلي وو
څو یې زمونږ د ښار ستر ښاغلي وو

خو د هیچا هم فقیر ته پام نه و
مستمند ته یو د زهرو جام نه و

چا ورکړه یوه منه، خوسا کېله
وویل ته څه کوې اختر او مېله

محتاج غریب پاس وکتل اسمان ته
په ژړا ژړا یې وویل سبحان ته

ربه مونږ هم ستا بندګان یو
ولې دا هسې خواران، ناچاران یو

دا پېښه چې کړمه تاسو ته بیان
د زړه ټول پرهارونه مې شي عیان

څه اوښکې راسره یاري نه کوي
څه قلم راسره ځواني نه کوي

بس نور به زه څه ووایم یارانو
خو چې یتمان هېر نکړئ ځوانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د یار یوې غمزې کړمه لېونو سره ګډ
اوس بلهاریږم په شمع پروانو سره ګډ

زه تکړه پښتون مدام عزم فرهادي لرم
ځکه قسمت کړمه د جګوغرونو سره ګډ

د اشنا د زلفو نګهت راغی له کوم لوري
دا فکر شو ګلګون که شوم خیالونو سره ګډ

داسې کوډې د ښکلو مینې پر ما وکړلې
ژوند مې قبول مجمر کې تل سپېلنو سره ګډ

احمدزی که د مینې په ځېل ځان قربان نه کړ
بیا نو مې ښخوئ خپلو پښتنو سره ګډ

سودا

زمونږ کلي کې یوه غټه ونه وه
د ډېرو عمرونه ښه پلنه وه

هلکانو په کې زنګل بې غمه
چا به ترې پټ خس ثنډل بې غمه

جونو به سیوري لاندې دمه شوې
ځینې، ځینې ګودر ته په غوسه شوې

چا به ویل دا لاره څومره اوږده ده
نورو ویل شکر ونه خو شته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا له سیوري نه يې خوند اخیستل
ورو به له خبرو پند اخیستل

غرمو کې به چې لمر سیزل پیل کاوه
مرغانو به ونې له سېل تل کاوه

هو دغه ونه د ټولو تمځای و
په رښتیا چې ښایسته او سمځای و

که نړۍ وه ودانه یا به شاړه
زمونږ ونه له سدو نه ولاړه

مدام به سیوری د کلي پر سر و
خلک هم په دي نعمت ښه خبر وو

ناڅاپه پاڼې په رژیدو شولې
هر یو، یو رګې په ژړیدو شولې

څانګو کې وینې ټوپونه نه وهل
نور توپان سره زورونه نه وهل

چم والا به حیران سیلونه کول
چا به دغې ناورین نکلونه کول

یو شپه توپان وو باران وریده
ونه خواره کۍ هم ډېره لړزیده

سهار چه خلک لمانځه ته ویښېدل
ښاخونه هر یو بند په بند ماتېدل

هره څانګه یې هر چېری پرته وه
ګرده خپه او هم په تماشه وه

چا به وویل دا د توپان له لاسه
چا به وویل دا د باران له لاسه

ناګهانه د ټولو چینجو ته پام سو
کلیوالو فکرونه لږ ارام سو

که د سودا چینجی مغزو ته لار شي
عاقبت به لکه ددي ونې خوار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثلوریزه

راغلــه پرخــه پــر مــخ د گــلاب
کـه خولـه شـوه جبـین تـه عـذاب

بــاده! دومــره تونــدي خــو مکــړه
غـوټۍ لا نـه وي پـټ پـه حجـاب

ثلوریزه

مــا چــې ســترگې و غړولــې پــه لــومړۍ وار
مـورکۍ مـې راتـه ویـل چـې زمـا ځـان لـه تـا جـار

یــون او ډیــوه هــم خوشــحال دي ټوپونــه وهــي
زه اوس ملکــه شــومه دوی راتــه کــوي کــار

(زما د لورکۍ (لېمه) د پیدایښت په ورځ)

بلنه

د دوســتــانو هرکلــی تــه گلونــه ږدو
مــونږ د نــوي منــزل پــر لــور گامونــه ږدو

پــه هیلــه د راتــگ مــو لیــک درلېــږو
ستاســو پــه راتلــو مــونږ لا خوشالــېږو

دا د نــوي تــرون تــر ټولــو ښــه وختونــه دي
دوســتان سره یـو ځـای لکـه د بـاغ گلونـه دي

لکــه بــاغ چــه پــر گلانــو ښــه ښــکارېږي
زمـونږ محفـل پـه دوسـتانو ښـه ښـکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوچیانو مېلې

د غرونو لمنې کې کوچیان اوسېدل
تل په یوه خوله په ښه شان اوسېدل

ما لیدلي هسې د دوی درې مېلې دي
چه یو بل ته سره ورته او نژدې دي

پېغلو به یوه نانځکه جوړوله
په ښایسته کالیو سینګاروله

ډول، ډول ګاڼه به وراچوله
سم کېږدۍ په کېږدۍ به یې کرځوله

د دوی دغه نانځکه (پاتو) نومېده
شهزادګۍ غوندې په رښتیا ښکارېده

جونو به د هر یو خېمې ته ورتللې
د پاتوګۍ مخ، جامې به ورښودلې

کوربنو هم بیا لاس غوټو ته سمول
جوار، غوړي،کرُت، غوښه به یې ورکول

دا هر څیز به یې بېل، بېل لوښوکې وړل
سهاربه یې خلک خیرات له ورغوښتل

پېغلوټو ټوله شپه سندرې کولې
چا به اور بل کړه چا به وریجې مینځلې

په سبا به ښه لوی خیرات ورنه جوړ شو
زاړه، واړه هر یو پکې سم موړ شو

هو! دغه رنګې د پېغلو مېلې ولې
قسم دی هغه شېبې هم خوږې ولې

هلکانو به کولې ځانته نخرې
ټولو به هو وکړه په یوې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل راځئ چې جوړ کړو مېله یارانو
مونږ هم له نجونو نه څه کم یو ځوانانو

یو اوړ چې خندا نه ورتله په نښه کړه
څهره یې پر ورو نور ښه ورسپینه کړه

د ځوانانو مشر (سپین ږیرک) نومېده
دغه هلک به له هیڅ چا نه شرمېده

شادوبۍ او خېټه به هم ورسمه کړه
کېږدیو پر لور به یې وربرابره کړه

دوی به له ټولو خلکو شیان ټولول
وره، غوړي، غوښه پرېمان ټولول

په بله ورځ به دوی خیراتونه کول
بیا نو د سپین ږیرک صپتونه کول

سپین ږیرو به ځان سره سوچونه کول
زلمو ته به دوی ورنونه ټپه ول

ویل راځئ مونږ هم خیراتونه وکړو
خپل زور معلوم د زړو هډونه وکړو

دوی یو لوښی چې (پاوکی) باله واخیست
ټولو نه یو، یو پاو غنم، اوړه واخیست

بیا نو خپل خیرات ته خوشحالۍ کولې
زلمو او پېغلو سره سیالۍ کولې

دا و یو شعر چې مې ولیکل یارانو
اوس ارمان کوم مېلې ته د کوچیانو

د ښاغلي خادم خان کوچي له کتاب (کوچاني پانگه)څخه ما نظم کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلوريزې

ملګرو نن بيا زوريږم د وطن ارمان کومه
د سرو زرو په قفس کې د ګلشن ارمان کومه

چارچاپيره سکروټې دي زما زړه پکې داغيږي
خړې کوځې او سوځېدلی چمن ارمان کومه

ځلوريزه

مکړه د پردو خويونه ياره بې پښتو به شې
زده دې کړل عجب چلونه ياره بې پښتو به شې

زه او ته پښتانه يو او پښتانه به يادیږو
خير که د وليد ملکونه ياره بې پښتو به شې

ځلوريزه

نه مې ارام شته نه مې قرار شته
نه مې خزان شته نه مې بهار شته

په غمونو کې ډوب يم ډوبيږم
نه مې هېواد شته نه مې ګلزار شته

ځلوريزه

راشه اشنا که مې پرهارونه ګورې
بېلتون راکړي هغه زخمونه ګورې

ته به وايې چه زه به تل خوشحاله يم
غيرو ته خواري که نور ملکونه ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

چوپه خوله ناست یو پر مونږ ظلمونه کېږي
د پښتون پر کور عجب سیلونه کېږي

یا قلم رامات کړي یا مو زوی رامړ کړي
اوس نه ښایسته ډېر وختونه کېږي

څلوریزه

زما چوپتیا مه گڼه انکار گلې زه شرمېږمه
زه پښتون یم نه را ځي اقرار گلې زه شرمېږمه

ته را نه د مینې خبرې په ډک محفل کې غواړې
له ما نه کله شي دغه کار گلې زه شرمېږمه

نظم ښاغلی (جهاني صاحب) ته

پر هېواد مَین جهاني په خیر راغلې

ستا لیکنې روښانوي تیاره زړونه
هر یو شعر دې ویښوي ویده قومونه
ولس ته ورسپړي مدام پټ رازونه
په خپله خاوره قرباني په خیر راغلې
پر هېواد مین جهاني په خیر راغلې

مسرې کړې جوړې څنک په څنک کتار کتار
ساز شي ترې هسې د بیتونو ښکلی هار
په کمال سر ته ورسوي دغه کار
پښتو د ادب ارماني په خیر راغلې
پر هېواد مین جهاني په خیر راغلې

د لر او بر په غم غمجن یې زورېږي
پښتون په تباهۍ خپه یې ژړېږي
د گلانو په سوځولو گرېږي
ټبرونو ځان ځاني ته په خیر راغلې
پر هېواد مین جهاني په خیر راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلانو جنازې

نن بیا زمونږ پر کور جوړه کربلاه ده
نن پدلی د کلي هره قلا د ه

لویه لاره پر سرو وینو لت پت شوله
ګودر هم سوځېدلی را ته جلا ده

د تنکیو ګلانو جنازه و شوه
پر هدیرو د خوارانو واوېلا ده

دې لوري ته غم دی بل هیڅ څه نشته دی
بره کې د ځینو هسې جوړه غلا ده

نور په دې دنیاګۍ کې مو قصور نشته
بس پښتانه یو چې مو مېنه تالا ده

ګلاب مې اخیستی اور دی

سره سره اورونه اوري زما په ارمانونو
ړانده بمونه اوري زما په ارمانونو

کلی کلی پاتې نه شو جوړه هدیره شوه
تل راکتونه اوري زما په ارمانونو

ما له د ګلو هار وې زما خوږه هېواده
اوس خزانونه اوري زما په ارمانونو

هیلې مې خاورې شولې صبر په ختمېدو دی
مدام غمونه اوري زما په ارمانونو

چا له وژاړم چې ګلاب مې اخیستی او دی
غمجن ګلونه اوري زما په ارمانونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ته

موري په کومه ژبه ستا د مينې اظهار کړم
زما ځان او زما جهان يې بس دا اقرار کړم

دروازه کې ناسته د راتلو لارې مې څارې
خدايږو اور پورې په ډېر درهم او په دينار کړم

چې مورکۍ مې رانه ملال، خپه، غمجن وي
نور خو بيا زه پښتون نه يم که پر سر دستار کړم

څه ښه وايي جنت د مور د پښو لاندې دی
دا ژوند به نثار تر هغه ژوند هزار کړم

دغه څو بيتونه د غټ ديوان ارزښت لري
ورته ګوره ادکۍ داسې ګلګون خپل اشعار کړم

زه او زما ضمير

نن مې وکړې خپل وجدان سره خبرې
د ضمير له پټ جهان سره خبرې

ورته ياد مې کړل د هالنډ ډېر ګلونه
چې عدن سره سيالي کوي باغونه

له نګهته يې مچۍ په ګډا راځي
مفتون زړه ته زما بيا هم ژړا راځي

ستاينه مې ورته پيل کړه د ښکلو
مونږ يې کړو لکه اخګر د اور بخرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

صفت مې ورته وکړو، پاریس دپېغلو
څه د بلجیم د ایاغو، ډکو پیالو

ناڅاپه شعور نه داسې اواز راغی
مساپر روح ته یو سوزاوګداز راغی

وویل همېش مسلمان یم زه پښتون یم
د خپلې خړې خاورې به تل مجنون یم

تار، تار ځادر زړې ځپلی مې یادېږي
قسم د تناره ډوډۍ مې یادېږي

بې قراره شپه

زما پر هېواد بل اور دی زه به څه خوب وکړم
نن ژوندون راته پېغور دی زه به څه خوب وکړم

نازکې غوټۍ شولې هسې ځانګو کې مړاوې
نه بورا او نه یې شور دی زه به څه خوب وکړم

د روه ښکلې به سپوږمۍ سره سیالۍ کولې
اوس یې د سوال ټیکری خور دی زه به څه خوب وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

دا چې زما په ځمکه اور بل دی
دا چې زما په خاوره غو بل دی

دا چې زما له زړه وینې څا څي
جوړ کړی کوم ظالم دغه چل دی

د هېواد مینه

پتنګ خو له اوره کله ډار کړی
خپل ژواک په خندا له شمعې ځار کړی

عندلیب به مدام عشق په ګل کړي
پر سندرو ستاینه د یار کړي

مینه کې منصور غوندې چې مست وي
څه پروا د مرګي څه د دار کړي

هر بزم کې مرکه بس ستا کوي
پښتانه چېرته له مینې عار کړي

د لاله په شان هر یو داغ لري
بیا هم له ملکه ځانونه ځار کړي

احمدزی غریب خو شاعر نه دی
مساپر دی چه دا کار او بار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا څه ژوند دی تېرومه بس زندان کې
یو څو کاله مې تېر کړ واړه خپګان کې

د خپل خوږ هېواد هر یو چم مې یادېږی
ځوربېږم د فکرونو دغه توپان کې

ما وویل څه به وګټم څه به ولېږم
اوس خو زه ګډ یم سراسر په تاوان کې

لکه ماشوم زړه خوشحالوم په خوږو
اخرسر مې سپین شو د وطن په ارمان کې

لویه ربه ورحمېږه زما په حال
ګنې نو احمدزی مړ به شي هجران کې

څلوریزه

یو وړوکی شانتې ښونځی په غرو کې غواړم
چې ستر شوم پوهنتون هم په پښتو کې غواړم

نن لراوبر ته خپله ژبه سپکه ښکاري
زه بیا برم د مشرانو په شملو کې غواړم

څلوریزه

اوسپنه چې څومره ټکېږي هغومره پخېږي
د پښتون بچي هر وخت ورو ورو میدان ته ګرمېږي

دښمن یې مدام پر مېنه ورشي خو دا یې هېر شي
هغه څوک چې اور ته نژدې کېږي اخر سوځېږي

دوه پښتو متلونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کډه په سر یم

نن له ډېره غمه زخمي په ځیګر یم
د سپېلنو په شان سوی په مجمر یم

یو زما بل مې د ژبې قدر نشته
خپل هېواد کې بهر شوی له دفتر یم

ورور ته مې کافر ما ته مسلمان وایي
د غماز په تبر مات هغه نښتر یم

غرونه، کانونه، لعلونه مې لوټېږي
په دا دومره نعمتونو کې نهر یم

سیندونه مې د بل ځمکې آبادوي
زه هلمند کې جل وهلی درپه در یم

یو جنګ پسې بل جنګ بل پسې بل پیل شي
د جګړو له لاسه تل کډه په سر یم

احمدزیه ستا شعرونو کې رښتیا شته
وطن ته پټ پټ ژاړي زه ښه خبر یم

غزل

چې زما په عاشقۍ کې ډېر بد حال دی
دا خو ځکه چې د یار په زنه خال دی

فکرونه څومره سخت شول تل مې زنګوي
د عاشق په برخه همېش د غم ټال دی

دلته لکه ماهي په سینه ښښېږم
په هر ځای کې غماز غوړولی جال دی

ستا له کوځې نه به رقیبان لاړ نشي
دغسې ما په ملا کتلی فال دی

سخي زوم د ټول کلي خوښ وي متل دی
د سپېره زوم سپېره کور سپېره یې مال دی

میني داسې ساز راته په سر کې جوړ کړ
چې یې نه آهنګ سم دی نه یې څه تال دی

احمدزی غریب لېونو ته قریب شو
اوس مسکین خبر نه په میاشت نه په کال دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه څمه

تر څو به کړې په پټه کتل اشنا درنه څمه
لږ په دېواله راښکاره شه سبا درنه څمه

زه پوهېږمه ګلې چې ستا مینه پښتنه ده
سترګو کې کوه جنګونه په رښتیا درنه څمه

ټول یادونه، سوچونه به له ځانه سره یوسم
زړه مې نه کېږي مجبور یم په ژړا درنه څمه

غزل

یار ته چې ګورمه فکرونو کې ورک شم
د لېونو غونډې سوچونو کې ورک شم

زر څه وي زور څه وي مال څه وي په عشق کې
نادان نه یم چې دې څیزونو کې ورک شم

څه ښه وایي چې دولت د لاس خیرې دي
پیسې به څه کړم چې ظلمونو کې ورک شم

زه مین یم له هر څه نه بې پروا یم
تل د جانان په صفتونو کې ورک شم

اوس زمونږ ښار کې رقیبان چړچې کوي
زه لکه یتیم په ګردونو کې ورک شم

زړه مې راته وایي چې سیند ته ورټوپ کړم
کله، کله داسې غمونو کې ورک شم

دا شاعري به د احمدزي کور وران کړي
د قلم په شان به شعرونو کې ورک شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتینی انځور

چې د پې مخو په ښار کې بې قرار وي
یا به مسافر وي، یا خو به لاچار وي

د مار په څېر څرمن اچوي له غمه
هغه سړی چې لرې له خپل دیار وي

چې پښتون په مخه ورشي ژړا ورشي
که هر څومره په زړه سخت په ځان تیار وي

د پردو موټرو تصویرونه کاږي
قسم لکه اسپندي به یې روزګار وي

ځیني ځیني د یورپ په ژوند ډېر ویاړي
څه به خوار پردېس وي، څه به یې وقار وي

د کلي نه تل د غم خبرې اوري
د وطن په غم به یې ځیګر پرهار وي

د احمدزي په مخ بیا اوښکې بهېږي
مسافر په زړه نری په روح بیمار وي

غزل

چې هر وخت زما د وطن سودا کوي
نن هغه خلک د سولې غوغا کوي

کله یو کله بل لښکر سره جنګ کړم
یاران خو هسې چیغې د غزا کوي

لکه ګونګ د خپلې ژبې بې برخې یم
که پښتو وایمه، پر ما خندا کوي

هم په زړه هم په ځیګر زخم راکوي
اُف ! چې همدوی خبرې د دوا کوي

د یوسف په شان مې خپل ورونه خرڅوي
بیا همدوی هر چا ته کېني ژړا کوي

د شپې، شپې د غم کاروان ښار ته راولي
په سبا، سبا یې تور په بل چا کوي

د احمدزي په سینه کې دردونه دي
هېواد یې لوټېږي، زړه یې درزا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شاعري سړي ته داسې يو عذاب شي
چې دوه،درې ټکو پسې ځيگر کباب شي

د تخيل گرفت ته هک پک حيران وي
ان دننه په گوگل کې زړه خوناب شي

ته به وايې د غمونو ټپکه دار وي
زر سوچونه لري کله ژر حساب شي

تر هغه کاغذ او قلم جېب کې ساتي
تر څو پورې چې پوره د ژوند کتاب شي

د هر چا په درد، دردېري تل ژړېږي
اخر به د اوښکو په سيند کې غرقاب شي

څه د جانان څه د جهان څه د اسلام
څه د وطن په فکرونو کې خراب شي

احمدزيه پام چې ته بې پښتو نه شې
که پښتو لاړه پېښور به پنجاب شي

غزل

که څوک په ژوند کې شي يو ځل مهمان د گلرنگو
هلته به ورته ښکاره شي ايمان د گلرنگو

څه په گفتار څه په رفتار څه په رخسار ښې دي
خو په زړونو يې کرکه وي پنهان د گلرنگو

ما ويل ځوانه دلته څه دي، ولې دلته راغلې؟
وی چې چوپ شه! ځواني مې شه قربان د گلرنگو

چا ياران چا خپلوان چا جانان چا وجدان پرېښود
په توره شپه دوی ولاړ په دوکان د گلرنگو

بس لاس په لاس سودا ده ، مينه مينه نه شته ده
ځينې خلک هسې کوي ارمان د گلرنگو

صغيره گناه به دې هم کبيره گناه شي
داسې په گناه ککړ دی جهان د گلرنگو

احمدزيه اوس دی په حلوا کې غاښ ماتېږي
اوس چې زوړ شوې اوس پوه شوې په تاوان د گلرنگو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عشـق مـې د زړه سـتـنې لـړزوي عجـب
د ماشـوم پـه شـان مـې ژړوي عجـب

تـه بـه وایـې چـې تـل نشـه نشـه یـم
داسـې مـې پـه لاره زنګـوي عجـب

کاش یو زه سپک وای د ښکلو په مخ کې
ډېر ډېر درانـده خلـک سپکوي عجب

مینـې ځیـرې ګرېـوان مـخ پـه بـازار کـړم
اوس جهـان راپـورې خنـدوي عجـب

زمـا او د پتـنګ پـه برخـه اور دی
مونـږ دواړه پـه یـو رنګ سوځوي عجب

هیـڅ یـې پـه عـلاج نـه پوهـېږم خلـکو
بـس دغـه یوغـم مـې کـړوي عجـب

احمدزیـه دا سـتـا پـه شـعر کې څـه دي؟
چـې پـه مینـو اور لګـوي عجـب

غزل

نـن خپـه رانـه جانـان دی ربـه خیـر کـړې
زمـا زړه سخـت پـه لـړزان دی ربـه خیـر کـړې

ودانـه د مینـې دنیاګـۍ وه زمونـږ
تنهایـي کـې غـټ تـاوان دی ربـه خیـر کـړې

پاس اسمان کې د غم ورېځې راښکاره شوې
ږلـۍ ، بـاران کـه توپـان دی ربـه خیـر کـړې

ته مې یار، ته مې دلدار، ته مې نګار یې
بې له تا مې ژوندون ګران دی ربه خیر کړې

احمدزیـه ورشـه آشنـا راپخـلا کـړه
د ریبـار داسـې فرمـان دی ربـه خیـر کـړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه وړیا، ګټه بې ستړیا نه کېږي
محبت په ژړا یا په غلا نه کېږي

دلته به له سراومال نه تېرېدل وي
دغه ګرانه سودا له هر چا نه کېږي

که د اشنا په خوله نوم د اشنا راشي
قسم چې بیا ژوند بې له اشنا نه کېږي

مدام ناصح ورته وایي صنم پرېږده
خو مجنون تل وایي بې لیلا نه کېږي

احمدزیه ته په جدایی کې زوړ شوې
د وصال تمه اوس نو له تا نه کېږي

غزل

چې رانجه په سترګو پورې کړې بلا کوې بلا
یوه ورځ مې وژنې ګلې چې همدا کوې همدا

کله دې مخ په سور سالو کې پټ کله ښکاره کړې
اشنا څه له داسې ظلمونه پرما کوې پرما

ما خو په مینه مینه ستا د نوم پوښتنه وکړه
ته په زوره زوره په کړس کړس خندا کوې خندا

یو زه یم چې مدام د زړه په وینو غزل لیکم
بل ته مې ورانه د خوبونو دنیا کوې دنیا

یا په شګو یا خو په ګاټو ګوزارونه کوې
د مینې دغه انداز څومره زیبا کوې زیبا

پرون هم ستا په انتظار کې ناست وم ته رانغلې
ای جانانه نن بیا هم خپله رضا کوې رضا

دا د غرونو احمدزی عجب بختور سړی دی
چې همېش ورته په پښتو کې وینا کوې وینا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونواله

چې په خپل وطن شیدا وي هم مفتون وي
داسې خویونه یوائې د پښتون وي

نه له عشقه نه له جنگ نه په شا کېږي
هم یې رزم هم یې بزم کې گډون وي

که صاحب د ډېر قدرت یا ډېر دولت شي
په هر حال کې په هر ځای کې ډېر موزون وي

جگ او ټیټ خان او غریب نه وي په منځ کې
پښتونوالې کې بس دغه یو مضمون وي

د بل ناموس ته د خور په نظر گوري
ځکه یې خو خلک ځنگ کې په سکون وي

که په ټول عمر خواري او مزدوري کړي
تل له خپله ربه راضي او ممنون وي

دردمن ځان یې د هېواد په درد دردېږي
همېشه به یې دردونو کې ژوندون وي

غلیم ته دا ځای لکه د سرېښو ډنډ دی
چې دلته بند شي وربانديې جوړ شبخون وي

احمدزیه پښتانه سره جرگه کړه
که نه تل به ستا د لراوبر بېلتون وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن خو بیا د اشنا غم را باندې زور دی
زما په سر کې جوړ شوی عجب شور دی

هم مې زړه هم مې ځیگر لمبه لمبه شي
چې آه مې له خولې خېژي په شان د اور دی

مساپرۍ کې مې بې وخته سر سپین شو
د ژوند فصل ته برگر ویستلی لور دی

د بېلتون تنور کې ورځ په ورځ پخېږم
د تناره سیخ غوندې مې رنگ تک تور دی

کله د غرب کله د عرب مزدور یم
دا خو ځکه چې ما نه خپه خپل ورور دی

که څه اوس هم کابل په وینو رنگ ښکاري
پر ما گران دی هلته مې د جانان کور دی

یا دا همه د وختونو امتحان دی
یا عشق کې د احمدزي نصیب نسکور دی

غزل

په رښتیا خبرو ډارېږي هر اشنا نن سبا
د دې خلکو شونډې گنډلې دي کوم چا نن سبا

ساقي راشه په ماتو هندارو لږ نظر وکړه
دلته روغ زړونه پاتې نه دي د هېچا نن سبا

زمونږ د ښار اپلاتون هم بې ځوابه غوندې دی
ناست یو بس تیارو کې په تمه د رڼا نن سبا

یوه ځواني دوهم غریبي درېیم چې مینتوب شي
دغه درې خو عاشقانو ته شي سزا نن سبا

احمدزیه دا باقي عمر میخانه کې تېر کړه
که څه غم کړې د هغې ابدي دنیا نن سبا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مینې دېوانه یم
هم پاګل هم مستانه یم

پتنګ غونډې اور ته ورشم
عجب عشق کې مردانه یم

یو ساعت لکه د کال شي
داسې بند په جېلخانه یم

ځیګر مې له وینو ډک دی
تل د غشو نښانه یم

چې جنت نه خلک باسم
د غنم هغه دانه یم

څومره جفا ده وطن کې
مدام سر په ویرانه یم

زه احمدزی ډېر ګمنام وم
اوس جهان کې افسانه یم

غزل

یو غم د سل غمونو برابر دی نن
چا ویل چې په دې کلي کې اختر دی نن

دلته هره کوڅه له سوالګرو ډکه
دلته بیا هغه خوار یتیم نهر دی نن

پرون هم د چا په کور کې ویر و نن هم
بس همدغه د نن تازه خبر دی نن

زما ځوان شاعر د نجونو مستي غواړي
د پښتنې پوړنې ته خطر دی نن

نه یې په سر کې څه، نه څه تپوس کوي
زما لیکوال صاحب لږ څه اوتر دی نن

د ښار نامتو زمری خان هم ګیدړ وخوت
د خیرات په وخت کې خان په سفر دی نن

احمدزیه د مظلوم مرستې ته ورشه
اوس خو د قوم مشرتوب ستا په سر دی نن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دې ځومره خورمه لا ډېرېږې غمه
ورځ په ورځ په ما باندې غمېږې غمه

کله کله د خانانو خوا ته ورشه
نه توبه ! ته خو هلته شرمېږې غمه

بېخي نه ختمېږې، بېخي نه درېږې
د يورپ باران غوندې اورېږې غمه

غم بې نېټې راځي دغه يو متل دى
د دې کلي پر سر تل چورلېږې غمه

ما ويل چې نو شپه ده سبا به شي اخر
ته لکه د تورې شپې تورېږې غمه

ړومبى زه ماشوم وم بيا ځوان شوم اوس زوړ يم
عجب کار دى ته هيڅ نه زړېږې غمه

احمدزى چې چېرته ځي ته هم هلته ځې
لکه سيورى راسره ګرځېږې غمه

غزل

په سوال او زاري کله تم کېږي ژوندون
ځومره په منډه منډه تېرېږي ژوندون

په تور رنګ باندې سپين وېښتان نه پټېږي
لکه سپين غر کال په کال سپينېږي ژوندون

د دنيا قومونو سره خوشالي کړي
مونږ سره په غوړو کې سوځېږي ژوندون

زه په ځوانۍ کې پر تا ډېر ډېر نازېدم
چې زوړ شوم پر ما خندېږي ژوندون

ما به ويل چې عمر چېرته ژر خلاصېږي
خو د سترګو په رپ کې ختمېږي ژوندون

تېر وخت د پسرلي موسم په شان خوږ و
اوس لکه د ژمي شپه سړېږي ژوندون

چې احمدزى سم شي ژوند يې نه سمېږي
د يو وران محل غوندې نړېږي ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اشنا اشنايي غم سره اشنا کړم
هر اشنا او نااشنا ته يې رسوا کړم

چې د خوبونو دنيا مې شوله ورانه
له ډېره درده په ويښه شپې سبا کړم

اوس مې سترګو کې اوښکې ايسارې ښې دي
که سېلابي شوې اباسين به تالا کړم

يو د ښکلو مينې سپک لکه د خس کړم
بل يې د دوست او د دښمن د خندا کړم

څه مينه ړنده، څه عاشقان ړانده وي
زه خو څه ستا څه د وخت جفا بينا کړم

ستا نوم سره به تل بې وفا ولیکم
ټول پوهېږي چې روا که ناروا کړم

احمدزيه ولې دومره ډېر فرياد کړې ؟
چې مې يار ستمګر شو خود به غوغا کړم

غزل

د مينې کار او بار کې نقصان خو به وي
د زړه سودا کې د زړه تاوان خو به وي

چې په خپله د عشق اور ته ځان ګذار کړي
نو د لمبو په منځ کې ګوزران خو به وي

اوس چې سترګو ته په کومو سترګو ګوري
بيا د هغو سترګو نه باران خو به وي

سم دم سرې شي لېوني چې مين شي
د پاګل سري ځيرې ګرېوان خو به وي

که پرېشاني يې وي د پرېشانو زلفو
لکه احمدزی پرېشان پرېشان خو به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر څه ختمېږي نه ختمېږي د زړه درد
مینه کې هره ورځ ډېرېږي د زړه درد

چې همېشه زما زړه ته را روان وي
عجب مې ژر ژر میلمه کېږي د زړه درد

نه ځوان نه زوړ نه غریب نه مور پېژني
سړي سره یو ځاى اوسېږي د زړه درد

بهر کې چې خپل کور او کلی را یاد شي
بیا مې په سینه کې مستېږي د زړه درد

د یو چا غمونو ډېر ډېر سودایي کړم
اوس بېخي بېخي نه پټېږي د زړه درد

درسته شپه ویښ یم، نه خوب نه کرار لرم
بس د میاشي په شان بنګېږي د زړه درد

واه واه احمدزیه په دې ښکلي غزل
چې په لوستلو یې کمېږي د زړه درد

غزل

څه ښه ورو لمر ته سمېدلې کاپرګلې
اُف!عجب په مینه پوهېدلې کاپرګلې

زه د غرونو یو ساده پښتون په زړه سخت ومه
ته د کاپر لور پرما ګرانېدلې کاپرګلې

بازار کې به زه په منډه منډه تېرېدمه
ته به هر دکان ته درېدلې کاپرګلې

د ورځې مې همېشه په سترګو کې ګرځېدې
خو پرون مې ډېره یادېدلې کاپرګلې

زما په دین او مذهب کې شراب څکل حرام دي
ته به په لاره کې ځنګېدلې کاپرګلې

یو ستا دنګه ونه، دنګه غاړه دنګه ځواني
بل به د خوار په درد دردېدلې کاپرګلې

احمدزی غمزده و غمزده به پاتې شي
چې دا ته ولې په قهرېدلې کاپر ګلې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطنه تل مې تاپسې ځورېږي زړه
اوس په چیغو چیغو کله تشېږي زړه

پرون مې د جومات پېتاوی رایاد شو
قسم چې لاتراوسه مې ځورېږي زړه

ما ته په تعویذ کې خړې خاورې راوړئ
چې د غریب مساپر پرې رغېږي زړه

د دنیا اورونه ورته خړ سترګې شي
په داسې اور مې ګوګل کې سوځېږي زړه

زمونږ ښار کې زمونږ دښمنان ګرځي
خود مې له ډېرې غصې نه خوټېږي زړه

زه او درد همېش سره غاړه غړې یو
نه غاړه غړوي شم، نه سمېږي زړه

احمدزیه دا ته هم عجب سړی یې
مدام دې د هېواد په غم غمېږي زړه

غزل

خان که ریا کړي خلکو ته رښتیا ښکاري
خوار که رښتیا کړي خلکو ته ریا ښکاري

دلته هم سوالګر هم حکمران سوال کوي
خو چا ته ناروا چا ته روا ښکاري

یوه پښتنه په محفل کې ګډېږي
یو پښتون ته دغه مسته ګډا ښکاري

وینو چې مو وینې بېخي یو رنګ لري
خو ستا وینه ګرانه، زما وړیا ښکاري

که غریب سړی دانا وي نادان ښکاري
که نادان سړی شتمن وي دانا ښکاري

چې سپین شخص سپینې سپینې خبرې وکړي
بیا ځینو اشخاصو ته بې حیا ښکاري

احمدزیه خوله پټه کړه سر به بایلې
اوس نو په ښار کې سر په سر سودا ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن بیا خپل استاد ته چیغېږي یو ماشوم
څه په سلگو سلگو ژړېږي یو ماشوم

د ټولگي په یو کنج کې شنې لښتې پرتې
له دغه حالت نه ځورېږي یو ماشوم

چې معلم یې په وهلو غوږي سم کړي
خو په وهلو نه سمېږي یو ماشوم

سهار وختي ښوونځي ته وړی شي روان
د مورکۍ په اوښکو پوهېږي یو ماشوم

یو یې زوړ پوړ بکس بل یې شلېدلې جامې
خپلو همزولو ته شرمېږي یو ماشوم

نه یې چپلکې نه یې بوټونه شته دي
د پښو له درده تل دردېږي یو ماشوم

احمدزیه له دې ښاره لرې گرځه
دلته اوس هره ورځ قتلېږي یو ماشوم

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library